14/06/2020

Με τον Σεβ. Μητροπολίτη Βεροίας πανηγύρισε η Ι.Μ. Αγίων Πάντων στη Βεργίνα

/ Ιερές Μονές

Με λαμπρότητα πανηγύρισε το διήμερο 13 και 14 Ιουνίου η **Ιερά Μονή των Αγίων Πάντων Βεργίνης.** Την παραμονή της εορτής τελέστηκε πανηγυρικός Εσπερινός χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, ο οποίος κήρυξε και το θείο λόγο. Σήμερα, δηλ. ανήμερα της εορτής, το πρωί ο Σεβασμιώτατος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε το θείο λόγο, ενώ μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία επικεντρώθηκε στις προϋποθέσεις με τις οποίες μπορεί κανείς να κερδίσει την αγιότητα. Διαβάστε την εδώ:

«Όγκον αποθέμενοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν δι᾽ υπο------μονής τρέχωμεν τον προκεί-με-νον ημίν αγώνα».

Εάν την περασμένη Κυριακή, Κυ-ρια-κή της Πεντοκοστής, δια της επιφοιτήσεως του Παναγίου Πνεύ-μα-τος «εις ενότητα πάντας εκάλε-σεν ο Ύψιστος», σήμερα Κυριακή των Αγίων Πάντων ζούμε αυτή την ενότητα, ζούμε την ενότητα, η οποία αποτελεί έργο του Παρα-κλή----του Πνεύματος, στα πρόσωπα των πάντων των αγίων, των απ᾽ αιώ-νος ευαρεστησάντων τον Θε-όν.

Την βλέπουμε όχι μόνο στον ου-ρανό, όπου ευρίσκονται οι άγιοι, αλλά και επί γης, στη στρα-τευο-μένη Εκκλησία του Χριστού, στην οποία οι άγιοι Πάντες αο-ρα-τως πα-ρίστανται ως «νέφος πε-ρι-κείμε-νον ημίν», που μας προ-στα--τεύει με τις πρεσβείες και τη χάρη τους, που μας ενισχύει και εν-θαρ-ρύνει με τα θαύματα τους, που μας συμ-πα-ραστέκεται στον πνευματι-κό μας αγώνα με την αισθητή πα-ρου-σία τους στη ζωή μας.

Την ενότητα αυτή τη ζούμε μέσα στην Εκκλησία δια του αγίου Πνεύ--ματος που ενώνει γη και ου-ρα-νό, που μας ενώνει όλους στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, το οποίο επιβεβαιώνει τον λόγο του πρω-τοκορυφαίου αποστόλου Παύ-λου ότι είμεθα «σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους».

Και μπορούμε να τη ζούμε και σε αυτή τη ζωή αλλά και στην πλη-ρο-τητά της αιωνίως, εάν ακολου-θούμε την προτροπή του αποστό-λου Παύλου, την οποία απηύθυνε και σε μας με το σημε-ρι-νό αποστο-λικό ανάγνωσμα.

«Όγκον αποθέμενοι πάντα και την ευπερίστατον αμαρτίαν δι᾽ υπο------μονής τρέχωμεν τον προκεί-με-νον ημίν αγώνα».

Ένας τρόπος υπάρ-χει, αλλά έχει ***δύο προϋπο-θέσεις****, για να το επιτύ-χουμε.* ***Ο τρό-πος*** *με τον οποίο μπορούμε να κερ-δίσουμε και εμείς τον ουρανό, τον οποίο απολαμ-βά-νουν οι άγιοι Πάντες, οι οποίοι υπέστησαν όλα αυτά τα φοβερά που μας παρου-σία-σε ανάγλυφα το αποστολικό ανά-γνωσμα,* ***είναι η υπομονή****.*

«Δι᾽ υπο-μονής τρέχωμεν τον προ--κείμε-νον ημίν αγώνα». Δεν μας ζητά ο Θεός ούτε να υπο-στού-με βασανι-στή-ρια και μαρτύ-ρια, ούτε να κλει-σθούμε σε σπή-λαια και οπές της γης. Ζητά όμως από τον καθέ-να μας να αγωνίζεται τον δικό του αγώνα, αυτόν που αντι-με-τωπίζει καθημερινά, τις δυσκο-λίες, τους πειρασμούς, τις θλίψεις και ό,τι άλ-λο επιτρέψει ο Θεός να τον επι-σκεφθεί. Και μας ζητά να αγω-νι-ζόμεθα με ζήλο και διάθεση, όχι με αδράνεια και νωθρότητα. «Τρέχω-μεν», λέγει, «τον προκεί-με-νον η-μίν αγώνα». Και «τρέχω-μεν ... δι᾽ υπομονής», όχι δυσανα-σχε-τώντας και δυσφορώντας, αλλά με υπομονή, διότι η υπομονή μας θα μας κάνει να μην εγκατα-λείψουμε τον αγώ-να αλλά να τον

κερδίσουμε στο τέλος κατά την υπό-σχεση του Κυ-ρίου «εν τη υπο-μο-νή υμών κτήσα-σθε τας ψυχάς υμών».

Υπάρχουν όμως και δύο προϋ-πο-θέσεις, για να τρέξουμε με επιτυχία τον αγώνα μας.

Ποιες είναι αυτές; «Όγκον απο-θέμενοι πάντα και την ευπερίστα-τον αμαρτίαν», λέγει ο απόστο-λος Παύλος.

Ο όγκος από τον οποίο καλού-με-θα να απαλ-λαγούμε είναι, γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσό-στο--μος, ο ύπνος, η ολιγωρία, οι ευτελείς λογισμοί, πάντα τα αν-θρώ-πινα, όλα όσα μας εμποδίζουν να τρέ-ξου-με, όλα όσα γίνονται πρόσκομ-μα στην υπομονή μας, όλα όσα μπο-ρεί να μας απομα-κρύνουν από τον στόχο μας και να μας αποτρέ-ψουν από την προσπά-θειά μας. Όγκος είναι όλα εκείνα, τα οποία φέρει ο καθένας μέσα στην ψυχή του, οι αδυναμίες και τα πάθη του.

Αυτή είναι η πρώτη προϋπόθεση. ***Και η δεύτερη είναι η απαλλαγή μας από την «ευπερίστατον αμαρ-τίαν»****, από όλες δηλαδή τις προ-κλήσεις της αμαρτίας και τους πειρασμούς που κυκλοφορούν γύ-ρω μας με ποι--κίλλες μορφές. Δεν ση-μαίνει, βε-βαίως, αυτό ότι μπο-ρούμε να απαλ-λαγούμε από τους πειρα-σμούς, μπορούμε όμως και πρέπει να μην βάζουμε μόνοι μας τον εαυτό μας σε πειρασμό και να μην υποκύπτουμε με ευκολία στις προ-κλήσεις της αμαρτίας. Διότι, όπως ένας αθλητής, ένας δρομέας δεν μπορεί να επιτύχει το αποτέ-λεσμα που επιδιώκει, αν η προσο-χή του διασπάται με ο,τι βλέπει ή ακούει γύρω του, έτσι και εμείς θα πρέπει να κλείνουμε τα αυτιά μας και τα μάτια και να αποφεύγουμε «την ευπερίστατον αμαρτίαν», ώστε να είμαστε αφοσιωμένοι στον αγώνα μας, αφοσιωμένοι να φθάσουμε στον στόχο μας, που δεν είναι άλ-λος από τη συνάντησή μας με τον Χριστό, από το να ζούμε με τον Χριστό, όχι μόνο στο μέλλον, αλλά και από αυτή τη ζωή. Διότι, η βασιλεία του Θεού αρχίζει από τη γη, και μόνο όποιος τη ζει από τον κόσμο αυτόν, θα μπο-ρέσει να τη ζήσει και στον ου-ρανό, εκεί όπου το νέφος πάντων των αγίων, τους οποίους τιμούμε σή-με--ρα μας περιμένει για να απο-λαύ-σουμε όλοι μαζί «α οφθαλμός ουκ είδε και ούς ουκ ήκουσε και επί καρ-δίαν ανθρώπου ουκ ανέ-βη», όσα δηλαδή ετοίμασε ο Θεός «τοις αγα-πώσιν αυτόν».*

Αυτά εύχομαι να αξιωθούμε να ζήσουμε δια πρεσβειών των αγίων Πάντων, και η Ιερά αυτή Αδελφό-της που διακονεί τους αγίους με αφοσίωση και πολλή αγάπη, και όλοι οι ευλαβείς προσκυνητές και συμπανηγυριστές της σημερινής εορ-τής των Αγίων Πάντων».

Για περισσότερες φωτογραφίες κάνετε κλικ εδώ

Παρατίθεται και η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Τῶν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρ-τύ-ρων σου, ὡς πορφύραν καί βύσσον τά αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στο-λισαμένη, δι᾽ αὐτῶν βοᾷ σοι, Χρι-στέ ὁ Θεός», θα ψάλλουμε σε λίγο.

Μία εβδομάδα μετά τη γενέθλιο ημέρα της, η Εκκλησία του Χρι-στού εορτάζει αύριο τον μεγαλύ-τερο θρίαμβό της. Εορτάζει όλα εκείνα τα μέλη της, όλους εκεί-νους που έζησαν σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου και κερ-δισαν τον ουρανό, κέρδισαν «την ητοιμα-σμε-νην βασιλείαν από καταβο-λής κό-σμου», και απέδειξαν ότι ούτε το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι μία ου-τοπία, ούτε οι υποσχέσεις του ψεύτικες. Το απέδειξαν στις πιο δυ-σκολες και αντίξοοες συνθήκες, μέσα σε διωγμούς σκληρούς και απάν-θρωπους, μέσα σε μαρτύρια και αίματα, μέσα σε συγκρούσεις με αιρέσεις και ιδεολογίες, αλλά και μέσα από τον σιωπηλό, αδυ-σω-πητο όμως πόλεμο του κόσμου και του κοσμοκράτορος του αιώ-νος τούτου.

***Οι άγιοι Πάντες τους οποίους τι-μα η Εκκλησία μας την πρώτη Κυ-ριακή μετά την Πεντηκοστή και πα-νηγυρίζει ευφρόσυνα η Ιερά μας αυ--τη Μονή, η ανακειμένη στην προ-στασία τους, είναι οι μάρτυρες του Χριστού, οι μάρτυρες της Θεό-τητος και της αληθείας του, οι μαρ--τυρες του Πάθους και της Ανα-στάσεώς του. Είναι αυτοί που μαρ-τ-ύρησαν στις αρένες των σταδίων και στα δόντια των θη-ρίων, αλλά και αυτοί που μαρτύ-ρη-σαν στις πα---λαίστρες των ασκητικών πόνων και των πειρασμών. Αυτοί που έδω--σαν τη μαρτυρία Ιησού Χρι-στού «εν όρεσι και σπηλαίοις και ταίς οπαίς της γης», αλλά και στις πλατείες του κόσμου και στον αγώνα της καθημερινό-τητος. Αυτοί που πέρασαν τη ζωή τους μέσα στην άσκηση και εκείνοι που σαν τον ευγνώμονα ληστή κέρδι-σαν τον ουρανό με ένα «μνη-σθη-τι μου, Κύριε», με ένα «χριστιανός είμαι και χριστιανός θα πεθάνω»**.

Όλα αυτά, τα τόσο διαφορετικά μέλη του σώματος του Χριστού έγιναν μάρτυρές του, πέρασαν από τη στρατευομένη στη θριαμβεύ-ου-σα Εκκλησία, αφήνοντας στον κόσμο τον κόσμο των αιμάτων και των δακρύων τους, για να κοσμεί την Εκκλησία του Χριστού «ως πορ-φύρα και βύσσος», ως απόδει-ξη της αγάπης τους στον Χριστό, ως διαρκής μαρτυρία της πίστεώς του, ως στολισμός πολύτιμος που θα εμπνέει όλους εμάς που αγωνι-ζόμεθα ακόμη για να φθάσουμε εκεί που έφθασαν εκείνοι, οι άγιοι Πάντες, και μας περιμένουν «ίνα μη χωρίς τελειωθώσι».

Όμως οι άγιοι Πάντες δεν είναι μόνο μάρτυρες της πίστεως και της αληθείας του Χριστού, δεν ει-ναι μόνο το στολίδι της Εκκλη-σίας που καυχάται και σεμνύνεται γι᾽ αυτούς. Είναι και μεσίτες της στον Χριστό. Είναι οι πρεσβευτές της στον θρόνο

της Χάριτος. Είναι οι άγιοι Πάντες που δεν μας περιμέ-νουν μόνο στη βασιλεία του Θεού, αλλά εργάζονται γι᾽ αυτό. Με την παρρησία που έχουν ενώπιον του Κυρίου, άλλοι γιατί θυσίασαν τη ζωή τους, άλλοι γιατί συσταυρώ-θηκαν μαζί του και νέκρωσαν τον παλαιό άνθρωπο με την άσκηση και την υπακοή και απέκτησαν «νούν Χριστού», άλλοι γιατί υπε-ρα-σπίθηκαν τα σωτηριώδη διδάγ-ματά του από τις κακοδοξίες των αιρετικών, άλλοι γιατί δίδαξαν το Ευαγγέλιό του και έκαναν γνωστό το όνομά του στους ανθρώπους, όλοι αυτοί παρακαλούν τον Χρι-στο για εμάς. Τον παρακαλούν να μας χαρίσει τους οικτιρμούς και το έλεός του.

Και εμείς τι κάνουμε; Τους τιμού-με απλώς και επικαλούμεθα μόνο τις πρεσβείες τους; Το πρώτο είναι ασφαλώς χρέος μας και το δεύτε-ρο ανάγκη της ψυχής και της ζωής μας. Όμως δεν αρκούν αυτά. Γιατί οι άγιοι Πάντες δεν μαρτύρησαν και δεν αγίασαν για να κερδίσουν την τιμή μας. Μαρτύρησαν και αγία-σαν ανοίγοντας και για μας τον δρόμο προς τον ουρανό με το παράδειγμα της ζωής τους και του αγώνος τους. Μαρτύρησαν, για να έχουμε εμείς τη βεβαιότητα ότι ο κόπος και ο αγώνας μας δεν είναι λάθος, δεν είναι άδικος, δεν είναι χωρίς ανταπόδοση. Μαρτύρησαν, για να έχουμε ένα μέτρο για να συγκρίνουμε την πίστη μας και την αγάπη μας για τον Χριστό. Για να συγκρίνουμε τους κόπους μας με τους δικούς τους, την υπακοή τους με τη δική μας. Για να συγκρί-νουμε τη δική τους υπο-μο-νη, προσευχή, δύναμη ψυχής με τις δικές μας ταπεινές και φτωχές προ-σπάθειες, τη δική τους απέρα-ντη αγάπη για τον Χριστό με τη δική μας ασθενική αγάπη. Όχι για να απογοητευθούμε, όχι για να εγκα-ταλείψουμε την προσπάθεια, αλλά για να μας παρακινήσουν να αγω-νι-σθούμε πιο συστηματικά, με πε-ρισ-σότερη δύναμη, με περισσότερο ζήλο, με περισσότερη θέληση και περισσότερη υπακοή.

Ας προσπαθήσουμε να τους μιμηθού-με, να γίνουμε και εμείς μάρτυρες του Χριστού, μάρτυρες στην προ-αίρεση. Ας τους τιμούμε με τον καθημερινό μας αγώνα και ας μα-καρίζουμε την αγία ζωή τους, για να τους έχουμε πάντοτε βοηθούς και συναντιλήπτορες στην πορεία μας προς την εν Χριστώ ζωή.

Αυτό εύχομαι ταπεινά και πατρικά και στην Ιερά αυτή Αδελφότητα που τους διακονεί και τους υμνεί κα-θη-μερινά, μετά από τόσο χρόνια που αυτό το μοναστήρι προς τιμήν των αγίων Πάντων σιωπούσε, σιωπούσε και στους ύμνους αλλά ακόμη και στα καντηλάκια και τα κεράκια, αλλά και σε όλους τους ευλαβείς προσκυνητές της Ιεράς μας Μονής που ήρθατε για να τιμήσετε τους Αγίους Πάντεςνά έχετε την ευλογία και τη χάρη τους».